

Trahimur – Undervejs til mig selv (Augustin)

Det har været stærke dage, og jeg er fuld af taknemmelighed. Jeg tror næppe, jeg nogensinde har hørt så mange pæne ord sagt til mig. Det kom helt bag på mig... Tak fordi I har givet mig den prædikestol, lukket mig ind i jeres verden, jeres arbejde, jeres mission, og omsorg for mennesker.

Først må jeg fortælle om begyndelsen før begyndelsen.

Da sr. Ansgaria fik den idé, at hun ville uddannes til åndelig rådgiver søgte hun til USA. Men sammen med ansøgningsskemaet fulgte også kravet om en anbefaling fra en præst. Den præst blev altså mig. Spørgsmålet gik kort og godt ud på, om jeg mente, at Sr. Ansgaria var opgaven voksen... Enhver kan tænke sig til, hvad jeg så skrev. Men sr. Ansgaria kom altså afsted.

Og så bliver jeg da så glad, når jeg ser alle jeres ansigter for mig, næsten alle sammen kendte, ansigter, selvom der er en del, som jeg aldrig har talt med. Det er jo ikke min opgave som retrætepræst, det overlader jeg trygt til søstrene. Alligevel vokser der en samhørighed, hen over det som samler os. Det er også en glæde, at se nogle fra den menighed, som lige så stille er vokset op, på grundlag af søstrenes gæstfrihed.

”Stella Matutina” – morgenstjernen – dette smukke navn fik stedet her længe før retrætevirksomheden begyndte for 25 år siden. Men da retrætehuset åbnede fik navnet en ny mening. Utallige har siden da oplevet morgenstjernen, at den kom så tæt på, at de blev grebet, og for mange førte mødet til et daggry for troen.

Hvis der over døren på dette sted stod et slogan ville det ikke være ”hurtigere, højere, stærkere” – sådan som Pierre de Coupertin formulerede de sekulære mål med mennesket. Vi kommer til at høre de ord i forbindelse med Olympiaden her i sommer.

Men Coupertins slogan går som en prægende idé igennem coachingmiljøet. Langt fra visionen her på stedet. For hos Skt. Josefs Søstrene handler det ikke om at blive den bedste udgave af sig selv. Gud ske lov – for der er ingen der har tal på de ulykkelige, der har lidt under at mislykkes med det projekt. Klart nok, for man bliver aldrig god nok. Denne sekulære målsætning har fået mange sunde mennesker til at presse sig selv og andre til det yderste, ikke så sært at stres er en folkesygdom.

Men her i Morgenstjernens hus er der fred. Her fokuseres der ikke på forbedringer, men på sandhed.

Desiderium sinus Cordis, siger Augustin. Det er længslen, der gør hjertet dybt. Det er let at sympatisere med Augustins erfaring, det lyder umiddelbart rigtigt og dejligt, selv hos dem, som skuffelser og nederlag ved ikke at virkeliggøre drømmen – eller skulle jeg retteligt sige mareriddet – om at blive den hurtigste, højeste, stærkeste. De fornemmer at her er ligesom duften af en blomst, de ikke ser. Det skaber resonans selv hos dem, hvor almindelig overfladiskhed, har forkortet længslen til et ønske om et nyt køleskab eller at det må blive solskin i juli.

Men her i morgenstjernens hus, får længslen ro til at grave ned under overfladen – ro til at blive sig selv bevidst.

Desiderium sinus cordis, det er i hjertets dyb, at mødet finder sted – med den nødvendige ven – men den elskede – og først, men ikke mindst: med Gud. Så sker det, at mere søger efter mere, for nu er hjertet blevet udvidet til at rumme mere end sig selv. I dybde bliver man ven med stilheden, for her åbnes det hemmelige Gudsvenskab, hvor hjerte taler til hjerte: om meningen med det at være, være i øjeblikket, fyldt at nærvær, sit eget og den andens.

Edith Stein, karmelitternonnen, der oprindeligt var jøde, blev martyr i Auschwitz i 1942, skriver til sig selv:

”At give sig selv helt og fuldt, med alt hvad man er og har, indebærer på samme tid, at man tager sig selv i besiddelse på en sådan måde, at det overgår enhver menneskelig forestilling.”

Det overgår enhver menneskelig forestilling, siger Edith Stein. Og ikke først og fremmest på det følelsesmæssige plan. Skønt: også det – Ignatius f.eks. skriver hele tiden i sine noter, om hvad der skete, når han bad: han skrev: ”mange tårer”. Ikke fordi han var en tudefjæs, men fordi han ikke viste bedre, når han skulle udtrykke, hvor stærkt han var berørt.

Augustin ville sige at Ignatius, erfarede at Gud ikke er uden for os, men at Gud bor i sjælens dyb!

I alt for meget kirkeliv fremstilles Gud som den, der er uden for os, og som vi skal nå, og det kan vi så også godt, hvis vi strækker os og står på tær.
INTET er mere forkert.

Hvad skal jeg sammenligne Gudsriget med? Spørger Jesus. Det kommer ikke, så man kan sige: se lige her eller se lige der. Det ligner en kvinde, der tog en surdej og æltede det ind i en dej, til det var gennemsyret alt sammen.

Da Augustin blev biskop valgte han ordet: *Trahimur* – som kan oversættes med undervejs til mig selv. Det er revolutionært, at han formulerede dette at være undervejs til sig selv som et religiøst mål. Men netop i den kristne tro, og ikke mindst i katolsk tradition, er personen ikke et problem som skal løses, men netop mennesket skal folde al det ud, som Gud i sin uhyre godhed, har givet os i fødsels gave. Augustins livserfaring er syntesen af et helt dannelsesprojekt, hvor man bliver skabt, valgt og villet, så friheden bliver til en kvalificeret frihed. Augustin siger det selv med hans berømte ord: at ”Gud er os nærmere end jeg magter at være mig selv nær.

Eller som han siger det den berømte bøn, hvor han sammenfatter hele sin biografi:

Alt for sent lærte jeg at elske dig, Gud.

Du var indeni, men jeg var udenpå.

Du var hos mig, men jeg var ikke hos mig.

1500 år senere siger Edith Stein det samme på sin egen måde:

”Det er Guds rige i os, troen på Kristus, som ikke bare er en forstandsmæssig indsigt. Jeg holder jo ikke noget for sandt hvis ikke det angår mig, men det jeg tror på, trænger ind i mig, det griber fat i mig, i kernen af mit væsen, og jo dybere jeg holder fast i det, jo mere begriber jeg.” (Edith Stein)

Morgenstjernens hus, daggryets sted, her ledes mennesket mod det oprindelige, det fra før alting i mit liv begyndte at ske, og her vil I søstre i Ignatius´ ånd føre mennesker hen imod at skelne, mellem det oprindelige og det forbigangne.

I morgenstjernens hus er der foretaget mange nødvendige selvopgør på vejen mod større dybde. Men jeg tager nok ikke fejl, hvis jeg siger, at her er der erfaret langt mere glæde, den dybe glæde, som åbner sig for enhver, der tør give sig hen til den længsel, som har gjort hjertet dybt.

Jesper Fich op